

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/93/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5717212458
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5717212458.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Marty Brniakovej, v sporovej právnej veci žalobkyne: X. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXX, XXX XX Z., proti žalovanému: SMSCREDITS s.r.o., so sídlom Dlhá 95C, 010 09 Žilina, IČO: 44 769 911, zastúpenému zástupcom: Hronček & Partners, s.r.o., so sídlom Kálov 1, 010 01 Žilina, IČO: 47 248 327, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/187/2017-216 zo dňa 5. októbra 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/187/2017-216 zo dňa 5. októbra 2018 v napadnutom výroku II., výroku o zamietnutí zvyšnej časti žaloby **p o t v r d z u j e**.

Odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/187/2017-216 zo dňa 5. októbra 2018 v napadnutom výroku I. výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňi 290,18 Eur s príslušenstvom, **o d m i e t a**.

Žalovaný **m á** voči žalobkyňi **n á r o k** na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd výkonom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 290,18 Eur spolu s 5,05% úrokom z omeškania ročne zo sumy 28,24 Eur od 8.12.2015 do 3.1.2017, 5,05% úrokom z omeškania ročne zo sumy 28,24 Eur od 23.12.2015 do 3.1.2017, 5,05% úrokom z omeškania ročne zo sumy 28,24 Eur od 8.1.2016 do 3.1.2017, 5,05% úrokom z omeškania ročne zo sumy 28,24 Eur od 22.1.2016 do 3.1.2017, 5,05% úrokom z omeškania ročne zo sumy 28,24 Eur od 8.2.2016 do 3.1.2017, 5,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 28,24 Eur od 22.2.2016 do 3.1.2017, 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 28,24 Eur od 3.6.2016 do 3.1.2017, 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 16,16 Eur od 20.6.2016 do 3.1.2017, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 12,08 Eur od 20.6.2016 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 28,24 Eur od 4.7.2016 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 28,24 Eur od 18.7.2016 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 28,24 Eur od 2.8.2016 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 66,74 Eur od 30.8.2016 do zaplattenia, 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 28,24 Eur od 12.9.2016 do zaplattenia, 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 20,24 Eur od 30.10.2016 do zaplattenia, 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 20,24 Eur od 18.10.2016 do zaplattenia, 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 20,24 Eur od 18.11.2016 do zaplattenia, 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 20,24 Eur od 2.12.2016 do zaplattenia, 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 20,24 Eur od 15.12.2016 do zaplattenia. Výkonom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výkonom III. určil, že žalovaný má voči žalobkyňi právo na 61,18 % náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

2. S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu v § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka zák. č. 40/1964 Zb. (ďalej aj len „Občiansky zákonník“), § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 13 ods. 3 zák. č. 266/2005 Z.z. (ďalej aj len „Zákon č. 266/2005 Z.z.“), § 2 písm. a) Zákona č. 266/2005 Z.z., § 2 písm. c), d) Zákona č. 266/2005 Z.z., § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1 veta prvá Zákona č. 129/2010 Z.z. (ďalej aj len „Zákon č. 129/2010 Z.z.“), § 544 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z.z. účinný od 1.9.2014, okresný súd žalobe vyhovel čiastočne. Žalovaný, ani jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili, ospravedlnili sa a žiadali pojednávať v ich neprítomnosti.

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že žalobkyňa sa domáhala vymáhania bezdôvodného obohatenia voči žalovanému, pričom dôvodila tým, že so žalovaným uzavrela desať zmlúv o spotrebiteľskom úvere, tieto zmluvy považovala pre neprijateľné podmienky za bezúročné a bez poplatkov. Pokiaľ ide o samotné zmluvy, tak tieto boli uzatvárané, ako bolo medzi účastníkmi nesporné, na diaľku. Ako objasnila samotná žalobkyňa zmluvy uzatvárala cez internet, prostredníctvom svojho mobilného telefónu a to tak, že najprv bola uzavretá zmluva o registrácii, prostredníctvom ktorej sa žalobkyňa zaviazala poskytnúť svoje nevyhnutné údaje do databázy a žalovaný udelil žalobkyni licenciu používať databázu SMS CREDITS. Následne dochádzalo k uzatváraniu zmlúv prostredníctvom internetu tak, že žalobkyňa zadala sumu, ktorú si chce požičať, na akú dlhú dobu, potom jej bol zobrazený poplatok, ktorý musí zaplatiť, splatnosť pôžičky a celková suma pôžičky. Takýmto spôsobom došlo k uzavretiu zmluvy a žalovaný jej poskytol pôžičku. Keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere vyžaduje písomnú formu, tak takýmto spôsobom uzavretú zmluvu na diaľku, okresný súd vyhodnotil ako zmluvu uzavretú v písomnej forme, pretože vzhľadom na § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka, zmluva urobená prostredníctvom internetu, teda elektronickými prostriedkami zachytávala obsah právneho úkonu, určenie osoby, ktorá právny úkon robí. Teda bola písomná forma zachovaná a z tohto pohľadu je zmluva platná, minimálne pokiaľ ide o výšku poskytnutej pôžičky, lehotu splatnosti pôžičky. Avšak pokiaľ ide o dojednanú výšku odplaty, ako bola v jednotlivých zmluvách a o pôžičke dojednaná, túto okresný súd vyhodnotil ako dojednanú neplatne. V každej z predložených zmlúv bola RPMN vyššia ako 500 % ročne.

4. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že RPMN je ročná percentuálna miera nákladov a toto číslo vyjadruje reálnu cenu spotrebiteľského úveru a je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií. Okrem úrokovej miery v sebe zahŕňa aj ďalšie poplatky súvisiace s úverom, ako napríklad poplatok za vybavenie účtu, poistenie a podobne. Vzhľadom k tomu, že všetky predložené zmluvy o pôžičke poskytovali pôžičku s lehotou splatnosti do 15 dní, tak sa jednalo v podstate o krátkodobé úvery a podľa § 1a ods. 2 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z.z., ak ide o poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi na obdobie kratšie ako tri mesiace, alebo o poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi, ktorých výška nepresiahne 100,- Eur je najvyššia prípustná výška odplaty zo sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov 30 % ročne. Z uvedeného vyplývalo, že pokiaľ ide o dojednanú výšku odplaty, táto bola dojednaná v rozpore so zákonom, konkrétne s § 1a ods. 2 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z.z., preto je zmluva, pokiaľ ide o dojednanú odplatu čiastočne neplatná a pokiaľ ide o uvedené zmluvy, veriteľ nemôže požadovať akúkoľvek odplatu od dlžníka, len splatenie peňažných prostriedkov, ktoré čoby pôžičku dlžníkovi poskytol. Žalovaný požadoval od žalobkyne zaplatenie odplaty za odloženie doby splatnosti. Táto odplata sa rovnala výške odplaty pre splatnosť pôžičky 15 dní. Takto formulovaná odplata nie je svojim obsahom ničím iným, ako dojednaním o zmluvnej pokute pre prípad porušenia povinností zo strany dlžníka splatiť pôžičku v stanovenom termíne. Túto odplatu za odloženie doby splatnosti okresný súd považoval za zmluvnú pokutu. Ak žalovaný požadoval aj zmluvnú pokutu, tak toto dojednanie sa nachádzalo v bode VI. Zmluvných podmienok spoločnosti River euro (žalovaný) pre krátkodobé peňažné pôžičky dojednané prostredníctvom internetu a textových správ sms. Pokiaľ žalovaný požadoval po žalobkyni, aby zaplatila zmluvnú pokutu vo výške 10,- Eur za poštovné a administratívne výdavky, ktoré veriteľovi vznikli v súvislosti s odoslaním upomienky, plus 15 % z celkovej dlžnej sumy, tak toto dojednanie o zmluvnej pokute sa nachádza v rovnakých zmluvných podmienkach pod bodom č. 7. Ako uviedla samotná žalobkyňa, pri uzatváraní zmluvy prostredníctvom internetu, s týmito zmluvnými podmienkami nebola oboznámená. Tieto zmluvné podmienky neboli predmetom internetovej komunikácie medzi ňou a žalovaným ako veriteľom. Boli jej doručené až následne, po uzavretí zmluvy kuriérom. Keďže zmluvná pokuta vyžaduje podľa § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka písomnú formu, tak zmluvné pokuty dojednané v bode VI. a VII. zmluvných podmienok neboli dojednané platne, pretože nebola dodržaná písomná forma, a teda na túto žalovaný nemal nárok. Je teda zrejme,

že u všetkých zmlúv o pôžičke bolo povinnosťou žalobkyne vrátiť žalobcovi len sumu, ktorá zodpovedala sume poskytnutej pôžičky. To, čo zaplatila navyše, o túto sumu sa žalovaný bezdôvodne obohatil, pričom išlo o obohatenie z neplatného právneho úkonu (čiastočne neplatnej zmluvy o pôžičke, ako bolo uvedené vyššie). Pre vydanie bezdôvodného obohatenia zákon v § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka stanovuje subjektívnu premlčaciu lehotu dva roky, ktorá začne plynúť od okamihu, keď sa oprávnený dozvedel, že k bezdôvodnému obohateniu došlo a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. K tejto vedomosti žalobkyne došlo, ako sa sama vyjadrila na pojednávaní, na prelome mesiacov február a marec 2017 po tom, ako bola uzavretá posledná zmluva o pôžičke 19.12.2016. Teda informáciu o tom, že sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil, získala žalobkyne najskôr vo februári 2017, dovtedy považovala zmluvu za platnú a na základe nej plnila. Od februára 2017 teda začala plynúť premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia a keďže žaloba bola podaná 8.12.2017, tak bola podaná včas, pred uplynutím premlčacej lehoty, ako subjektívnej, tak aj objektívnej stanovenej v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, preto žalobkyni prislúchal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia dva roky spätne od podania žaloby, teda od 8.12.2015. Všetky nároky zo zmlúv pred týmto dátumom sú premlčané a námietku premlčania účinne podľa okresného súdu, vzniesol žalovaný. Ako vyplýva z dátumov, kedy boli zmluvy uzavreté, potom prichádza do úvahy bezdôvodné obohatenie zo Zmlúv č. 7, 8, 9 a 10. Ako je zrejmé zo Zmluvy č. 7 pôžička bola poskytnutá vo výške 350,- Eur, žalobkyňa uhradila 519,44 Eur, teda žalovaný sa obohatil o sumu 169,44 Eur, Zmluva o pôžičke č. 8 bola na sumu 350,- Eur, žalobkyňa zaplatila 580,18 Eur a teda sa žalovaný obohatil o sumu 236,18 Eur a Zmluva o pôžičke č. 9 bola na sumu pôžičky 250,- Eur, žalobkyňa zaplatila sumu 351,20 Eur, teda žalovaný sa obohatil o sumu 101,20 Eur. Celkom obohatenie žalovaného na zmluvách č. 7, 8 a 9 predstavovalo sumu 506,82 Eur. Pokiaľ ide o Zmluvu č. 10 pôžička bola poskytnutá vo výške 320,- Eur, uhradené z nej bolo 103,36 Eur a dlh žalobkyne predstavoval sumu 216,64 Eur, na ktorú sumu mal nárok žalovaný. „Následne žalobkyňa svoju pohľadávku voči žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia v sume 506,82 Eur započítala voči pohľadávke žalovaného titulom nezaplatenej istiny pôžičky vo výške 216,64 Eur a výška bezdôvodného obohatenia po tomto úkone predstavovala na strane žalovaného sumu 290,18 Eur, ku ktorej zaplateniu súd žalovaného zaviazal.“

5. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že pokiaľ ide o úroky z omeškania, tak tieto sa počítajú od momentu, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo s tým, že časť nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia zanikla započítaním s pohľadávkou žalovaného na nedoplatku istiny z poslednej Zmluvy o pôžičke č. 10, pričom nedoplatok predstavoval sumu 216,64 Eur. V tomto rozsahu zanikli vzájomné pohľadávky žalobkyne a žalobcu s tým, že pokiaľ ide o splatnosť nedoplatku istiny na Zmluve o pôžičke č. 10, táto bola poskytnutá 19.12.2016 plus 15 dní lehota splatnosti, splatnosť možno dovodiť 3.1.2017. Táto pohľadávka žalovaného voči žalobkyni bola splatná neskôr, než časť pohľadávky žalobkyne titulom bezdôvodného obohatenia, ktorá zanikla započítaním, teda okamih stretu týchto pohľadávok, ktoré zanikli započítaním, je 3.1.2017. „Prvý krát k bezdôvodnému obohateniu zo strany žalovaného došlo dňa 8.12.2015, kde žalobkyňa zaplatila 28,24 Eur neplatne dojednanú zmluvnú pokutu za odklad splatnosti (výpis z účtu čl. 53). K ďalšiemu bezdôvodnému obohateniu došlo zaplatením neplatne dojednanej zmluvnej pokuty vo výške 28,24 Eur 23.12.2015 s omeškaním od tohto momentu do 3.1.2017, k ďalšiemu bezdôvodnému obohateniu došlo 8.1.2016, tiež z neplatne dojednanej zmluvnej pokuty, omeškanie do 3.1.2017. K ďalšiemu bezdôvodnému obohateniu došlo 22.1.2016 z neplatne dojednanej zmluvnej pokuty, omeškanie trvalo do 3.1.2017. K ďalšiemu bezdôvodnému obohateniu došlo 7.2.2016, z neplatne dojednanej zmluvnej pokuty a omeškanie trvalo až do 3.1.2017, rovnako došlo k bezdôvodnému obohateniu 22.2.2016 z neplatne dojednanej zmluvnej pokuty a trvalo až do 3.1.2017.“

6. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že „Z ďalšieho výpisu z účtu na čl. 54 vyplýva nasledovné:

- k bezdôvodnému obohateniu došlo 3.6.2016 v sume 28,24 Eur z neplatne dojednanej zmluvnej pokuty. Záväzok zanikol 3.1.2017 započítaním.

- k bezdôvodnému obohateniu došlo 20.6.2016, keď žalobkyňa zaplatila neplatne dojednanú zmluvnú pokutu v sume 28,24 Eur. Časť tohto bezdôvodného obohatenia vo výške 16,16 Eur zanikla započítaním ku dňu 3.1.2017 a so zostávajúcou časťou vo výške 12,08 Eur je žalovaný v omeškaní od 20.6.2016 do zaplatenia.

- k bezdôvodnému obohateniu došlo 3.7.2016, keď žalobkyňa zaplatila neplatne dojednanú zmluvnú pokutu v sume 28,24 Eur, omeškanie trvá.

- k bezdôvodnému obohateniu došlo 17.7.2016 v sume 28,24 Eur, omeškanie trvá.

- k bezdôvodnému obohateniu došlo 2.8.2016 v sume 28,24 Eur, omeškanie trvá.
- 30.8.2016 žalobkyňa zaplatila sumu 70,- Eur, čo predstavovalo 66,74 Eur za neplatne dojednané zmluvné pokuty a 3,26 Eur sa započítalo, touto sumou bola uhradená istina, teda k bezdôvodnému obohateniu z neplatne dojednaných pokút k tomuto dátumu 30.8.2016 došlo so sumou 66,74 Eur, omeškanie trvá.
- k bezdôvodnému obohateniu došlo 12.9.2016 v sume 28,24 Eur z neplatne dojednanej zmluvnej pokuty, omeškanie trvá.

Takto následne dochádzalo k bezdôvodnému obohateniu z neplatne dojednaných zmluvných pokút, ako to vyplýva z výpisu z účtu na čl. 55 a 56 s tým, že omeškanie nastalo okamihom vzniku bezdôvodného obohatenia a trvalo až do času rozhodnutia súdu tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Pokiaľ ide o výšku úrokov z omeškania, žalobkyňa si uplatnila úroky z omeškania v rozpore so zákonom, súd jej teda priznal úroky z omeškania v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia Vlády č. 87/1995 Z.z. a v presahujúcej časti úrokov z omeškania, ako aj istiny na bezdôvodnom obohatení súd žalobu zamietol.“ O trovách konania okresný súd rozhodol „podľa § 255 ods. 2 CSP s tým, že žalobkyňa sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1.278,68 Eur, čo predstavovalo 100 %-ný nárok. Priznané jej bolo 290,18 Eur, čo predstavuje 19,41 %-ný úspech žalobkyne a 80,59 %-ný úspech žalovaného, potom čistý úspech žalovaného predstavoval 61,18 % (80,59 % - 19,41 %) a v tejto výške súd žalobkyňu zaviazal k náhrade trov konania žalovanému.“

7. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa v celom rozsahu. Žalobkyňa napadla odvolaním výroky, ktoré sa jej dotýkajú a domáhala sa, aby odvolací súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok „Okresného súdu Martin zo dňa 5. októbra 2018. sp. zn. 17Cb/187/2017- 216 zrušuje a vec mu vracia na nové rozhodnutie vo veci samej.“ Odvolanie žalobkyňa podala z dôvodov, že: „d) konanie má inú vadu, ktorú mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.“ Žalobkyňa uviedla, že napriek tomu že je spotrebiteľka, tak jej okresný súd pridelil „spisové značenie pre obchodné spory a žiadali od žalobkyne uhradiť súdny poplatok za podaný návrh, čo aj na súde napádala - telefonicky, emailom no náprava sa nestala.“ Okresný súd, preto podľa žalobkyne, zaťažil konanie závažnou vadou, nakoľko nerešpektoval požiadavky medzinárodných zmlúv. Žalobkyňa vystupuje v postavení spotrebiteľa. Okresný súd sa tak odklonil od príslušných ustanovení, že poprel ich účel a význam a v tom dôsledku poprel žalobkyni základné právo na súdnu ochranu, pretože namiesto práv spotrebiteľa chránil v konaní záujmy dodávateľa (žalovaného) a nesprávnym aplikovaním § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka priznal žalobkyni iba čiastočný nárok a nedostatočne sa vysporiadal s námietkou premlčania a výkladom príslušného ustanovenia zákona. Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa princíp rovnosti strán, princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania a právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Zo spisu je zrejmé, čoho sa žalobkyňa žalobou domáhala. Podložila svoj žalobný návrh všetkými dostupnými dôkazmi, ktorými preukázala svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Priložila zmluvu, ktorú mala k dispozícii, ostatné na výzvu okresného súdu mal predložiť žalovaný, ktorý tak učinil až na druhú výzvu. Tieto podľa jej názoru neobsahujú všetky obligatórne náležitosti, ktoré ukladá zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v čase uzatvorenia zmlúv. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu však nie je, podľa žalobkyne, zrejmé, či dostatočne aplikoval ustanovenia potrebných právnych predpisov.

8. V odvolaní žalobkyňa uviedla, že v odôvodnení napadnutého rozsudku na strane 11 sa okresný súd zaoberal vnesenou námietkou premlčania, „s ktorou sa žalobkyňa stotožňuje len čiastočne, nakoľko súd posúdil začatie subjektívnej premlčacej lehoty správne, ale aj napriek skutočnosti, že žalovaný namietal premlčanie iba jednej zmluvy a to nevie žalobkyňa akým činom jej priznal nárok iba z časti a to 2 roky späť od podania žaloby.“ Ak okresný súd uvádzal, že začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je od momentu, kedy sa žalobkyňa dozvedela o skutočnosti, kto sa na jej úkor obohatil a že k samotnému bezdôvodnému obohateniu došlo, a to na prelome mesiacov február a marec 2017, tak to znamená, že táto vedomosť o bezdôvodnom obohatení nastala ku všetkým splátkam v tom istom období, a z toho vyplýva, že aj ku splátke, ktorá bola zaplatená napríklad 26 mesiacov pred uvedeným termínom (február - marec 2017). Je teda zrejmé, že subjektívna premlčacia doba aj pre splátky zaplatené viac ako dva roky pred uvedeným dátumom (február - marec 2017) začala plynúť súčasne zo splátkami zaplatenými neskôr. Z toho dôvodu bola, podľa žalobkyne, subjektívna premlčacia doba neaplikovateľná. Okresný súd mal v konaní na námietku premlčania prihliadať podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa žalobkyne bola žaloba podaná včas, a preto nebolo potrebné prihliadať na ďalšie lehoty v zmysle Občianskeho zákonníka, premlčacia lehota neuplynula, preto má žalobkyňa

nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v plnej výške. Žalobkyňa mala úverov niekoľko a každá jedna zmluva je v podľa žalobkyne rozpore so zákonom, nemá predpísané náležitosti. Preto je možné považovať konanie žalovaného za úmyselné. Z listinných dokladov je však jasné, že 3 ročná lehota neuplynula, a preto nie je potrebné aplikovať na daný prípad lehotu 10 ročnú, hoci je zrejmé, že sa jedná o konanie úmyselné zo strany žalovaného, ak opakovane neznalemu spotrebiteľovi v oblasti práva ponúkol zmluvu, ktorá je v rozpore so zákonmi a právnymi predpismi Slovenskej republiky a ešte žiadal zaplatiť odplatu, ktorá niekoľko násobne prevyšuje úroky na trhu.

9. Žalobkyňa v odvolaní poukázala na „rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/104/2016, v ktorom sa uvádza, že subjektívna lehota na uplatnenie nároku mohla začať plynúť odo dňa, kedy žalobca zaplatil jednotlivé plnenia v súvislosti s existujúcimi zmluvami o spotrebiteľskom úvere nad rámec toho, načo bol povinný plniť. Takto vyslovený názor prvoinštančného súdu neobstoí, a to nielen z hľadiska ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov, ale ani z hľadiska znenia zákonného ustanovenia § 107 ods. 1 OZ. Na viac z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR, ako i súdu ústavného jednoznačne vyplýva, že v spotrebiteľských veciach ustupuje princíp - neznalosť zákona neospravedlňuje, dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod 6NCdo/9/2012 uviedol, že realite praktického života, teda aj zdravému rozumu odporuje požiadavka na podrobnú až detailnú znalosť právnych predpisov zo strany spotrebiteľa, preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu“. V prípade plnenia bez právneho dôvodu je začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby viazaný na moment, kedy sa oprávnený dozvedel, že právny dôvod na plnenie nebol od začiatku daný. Pre začiatok plynutia 3-ročnej prípadne 10 ročnej objektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodný okamih, kedy bezdôvodné obohatenie skutočne fakticky vzniklo. Bezdôvodné obohatenie získané plnením bez právneho dôvodu vzniká samotným prijatím plnenia. Vtedy tiež začne plynúť objektívna premlčacia doba (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 30Cdo 2758/2006). Všetky tieto skutočnosti boli, podľa žalobkyne, preukázané a sú nepopierateľné. Z hľadiska hodnotenia úmyslu žalovaného získať bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne ako spotrebiteľa, bolo preto potrebné skúmať, či konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy bolo súladné s dobrými mravmi, či rešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a konal v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka, zameranými na ochranu spotrebiteľa. V tejto súvislosti je právne významné to, že rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľskom právnom vzťahu zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16.1.2013 sp.zn. 6NCdo/9/2012). Žalobkyňa popierala aj nárok na priznané trovy, ktoré jej okresný súd uložil na základe „údajného neúspechu“.

10. K doručenému odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý sa nestotožnil so žalobkyňou, mal za to, že okresný súd správne vyhodnotil námietku premlčania, ktorú vzniesol a správne rozhodol i o náhrade trov konania, na ktoré zaviazal žalobkyňu uhradiť. Podané odvolanie žalobkyne považoval za nedôvodné a špekulatívne za účelom finančného obohatenia sa. Stotožnil sa s napadnutým rozsudkom okresného súdu. Okresný súd vyhovel v časti žalobnému návrhu žalobkyne v takom rozsahu, ako to uznal za právne správne po zvážení vznesenej námietky premlčania žalovaným. Žalobkyňa by sa mala uspokojiť s dosiahnutým úspechom vo veci, nakoľko bezdôvodné obohatenie, o ktorého vydanie žiadala, by jej bolo vyplatené po právoplatnosti rozsudku. Žalovaný sa stotožnil s napadnutým rozsudkom a odvolanie nepodal, a to aj za účelom urýchlenia skončenia celej veci a vysporiadania nárokov medzi zúčastnenými stranami. Žalovaný nikdy nemal úmysel zavádzať svojich klientov, vždy jednal s nim férovo. Preto nie je možné správne vyvodzovať závery, že dochádzalo k úmyselnému konaniu zo strany žalovaného. Konanie žalovaného nemožno považovať za úmyselné, a preto je premlčacia lehota dva roky v zmysle § 107 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v zmysle neskorších predpisov. Žalobkyňa, rovnako ako všetci klienti žalovaného, mali možnosť oboznámiť sa s ustanoveniami zmlúv, ktoré spolu uzatvárali. V súlade so zásadou „vigilantibus iura scripta sunt“ vzniesol námietku premlčania na už premlčané bezdôvodné obohatenie, ktoré žalobkyňa požadovala. Okresný súd túto námietku vyhodnotil správne a žalobkyňa dosiahla aj keď len čiastočný úspech vo veci. Uvedené malo logicky dopad na náhradu trov konania, ktoré mala hradiť žalobkyňa podľa úspechu vo veci. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe súdov, okresný súd aplikoval správny postup a nárok na náhradu trov konania, ktoré mala žalobkyňa uhradiť žalovanému, bol určený správne a po prepočte v správnej výške. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu, potvrdil ako vecne správny.

11. K doručenému vyjadreniu žalovaného sa písomne vyjadrila žalobkyňa, ktorá uviedla, že trvá na svojom odvolaní a tvrdí, že okresný súd pochybil a nesprávne aplikoval § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, pretože sa nepremiľčala ani dvojročná subjektívna lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia a ani objektívna trojročná lehota. V odôvodnení rozsudku však ako uviedla žalobkyňa v odvolaní, sa z nepochopiteľných dôvodov okresný „súd oprel o názor, že nárok žalobkyne je iba dva roky späť od podania žaloby, ak teda neuplynula žiadna z lehôt ako to konajúca sudkyňa odôvodňuje, má nárok žalobkyňa na vydanie bezdôvodného obohatenie minimálne 3 roky späť od podania žaloby nie dva. V uvedenom prípade mala byť minimálne aplikovaná 3-aj ročná premiľčacia lehota (§ 107 ods. 2), teda žalobkyňa má nárok minimálne na vrátenie úrokov nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov 3 roky späť od podania žaloby. Konanie žalovaného, ale vykazuje známky úmyslu, a preto aj posúdenie rozhodnutia súdu by sa malo uberať smerom k úmyselnému konaniu žalovaného a mala by byť aplikovaná 10 ročná premiľčacia doba.“ Žalobkyňa vo svojom vyjadrení uviedla, že vyjadrenie žalovaného považovala za nedôvodné a špekulatívne ako prísť k ešte väčšiemu finančnému obohateniu, naopak, odvolaním chcela dosiahnuť, aby finančné obohatenie bolo nižšie, pretože čiastka 290,18 Eur, ktorú žalobkyne okresný súd priznal, je nízka a vďaka takémuto rozhodnutiu väčšina bezdôvodného obohatenia ostáva v rukách žalovaného, čiže subjektu, ktorý sa bezdôvodne obohatil. Je teda pochopiteľné, že strana žalovaného sa stotožnila s napadnutým rozsudkom a odvolanie nepodala, pretože tento rozsudok žalovanému zaručuje, že väčšina bezdôvodného obohatenia, ktoré získal, mu naďalej ostane, aj napriek tomu, že sa nejedná o premiľčaný nárok. Tvrdenie žalovaného, že nikdy nemal v úmysle zavádzať svojich klientov, vždy jednal s nimi férovo, považuje žalobkyňa za lživú fabuláciu, pretože množstvo rozsudkov okresných a krajských súdov po celom Slovensku nasvedčuje o pravom opaku tvrdenia žalovaného.

12. Žalobkyňa vo vyjadrení tiež uviedla, že v tomto konaní „absolvovala práve konaním žalovaného tri pojednávania“. Nechcela sa súdiť, čo vyplýva aj z mimosúdnej dohody, naopak žalovaný maril konanie tým, že nespolupracoval s okresným súdom a nedoložil načas na jeho výzvu zmluvy, ktoré sú predmetom konania. V zmluvách má 1000 násobné odplaty, čo jasne preukazuje, že špekulatívne konanie má práve on. Tvrdenia o tom, kto by sa mal uspokojiť s dosiahnutým výsledkom, by mal prenechať na žalobkyňu, pretože práve ona je obeťou konania žalovaného. Zneužil jej nevedomosť, tieseň a požadoval ďalšie a ďalšie odplaty vo forme odloženej platby, ktoré nemal zazmluvnené, pokiaľ by sa žalobkyňa neobrátila na okresný súd, naďalej by na nej parazitoval. Žalobkyňa trvala na tom, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu č.k. 17Cb/187/2017-216 zo dňa 05.10.2018 zrušil a vec mu vrátil na nové rozhodnutie vo veci.

13. K doručenému vyjadreniu žalobkyne sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že s tvrdeniami žalobkyne, ktoré uvádzala vo svojom vyjadrení zo dňa 22.02.2019 sa nestotožnil. Mal za to, že Okresný súd Martin vo svojom rozsudku č.k. 17Cb/187/2017-216 zo dňa 05.10.2018 rozhodol správne s ohľadom na vyjadrenia žalovaného, a teda, že správne vyhodnotil námietku premiľčania, ktorú vzniesol. Strana žalovaného sa s vydaným rozsudkom stotožnila a považuje ho za správny, v zmysle platných právnych predpisov a v súlade so zásadou iura novit cura. Okresný súd vyhovel časti žaloby v takom rozsahu, ako to uznal za právne správne po zvážení vznesenej námietky premiľčania žalovaným. Žalobkyňa by sa mala uspokojiť s dosiahnutým úspechom vo veci, nakoľko bezdôvodné obohatenie, o vydanie ktorého žiadala, by jej bolo vyplatené v priznanom rozsahu po právoplatnosti rozsudku, ktorú svojim odvolaním odďaľuje. Premiľčacia doba tri roky v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa vzťahuje na úmyselné konanie. Konanie žalovaného v žiadnom prípade nie je možné považovať za úmyselné, preto je premiľčacia doba dvojročná. V zmysle analógie sa za úmyselné konanie považuje také konanie, ktorým subjekt chcel vyvolať nejaký dôsledok. Konanie žalovaného nikdy nesmerovalo k získaniu bezdôvodného obohatenia a platby, ktoré prijíma od klientov, prijíma za účelom úhrady pôžičiek, ktoré poskytol. Uvádzanie 3-ročnej ani 10-ročnej premiľčacej doby nie je preto aplikovateľné na tento prípad. Uplynutím premiľčacej doby zaniká nárok na vyplatenie sumy. Napadnutý rozsudok Okresného súdu Martin je vecne správny, a preto žiadal krajský súd, aby potvrdil rozhodnutie okresného súdu a zároveň priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v prvostupňovom a v odvolacom konaní v plnom rozsahu.

14. K doručenému vyjadreniu žalovaného sa písomne vyjadrila žalobkyňa, ktorá uviedla, že mala snahu o mimosúdnu dohodu, nechcela sa súdiť. Vo svojom odvolaní dostatočne zdôvodnila, akým spôsobom získaval plnenie bez právneho dôvodu žalovaný. Vzhľadom k tomu, že vo vyjadrení žalovaný uvádzal, že trojročná premiľčacia doba v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa vzťahuje len na úmyselné

konanie, podľa žalobkyne, takýto výklad § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka „je absolútne nesprávny, pretože ustanovenie uvádza: (2) Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.“ Výklad jednoznačne hovorí o ukončení plynutia objektívnej premlčacej lehoty, a to je 3 roky, v ďalšej citácii zákona už pojíma výklad o úmyselnom konaní s prihliadnutím na 10 ročnú premlčaciu dobu. Je viac ako zrejmé, že si žalovaný výklad zákona upravuje po svojom. „Tiež je nesporné, keď už žalovaný uvádza 10 ročnú premlčaciu dobu a tvrdí, že jeho konanie nikdy nesmerovalo k získaniu bezdôvodného obohatenia, musí žalobkyňa poukázať na tvrdenia žalovaného, že nikdy nemal v úmysle zavádzať svojich klientov, že postupoval v zmysle platnej legislatívy a že jeho konanie nikdy nesmerovalo k získaniu bezdôvodného obohatenia neobstojí, nakoľko u žalovanej opakovane pri poskytnutých pôžičkách žiadal plnenie nad rámec zákona, teda ani jedna zmluva nemala predpísané náležitosti a v neposlednom rade aj pri poslednom poskytnutom úvere sa snažil vymôcť finančnú čiastku, ktorá mu neprináležala. Tiež je nesporné, že žalovanému zaslala mimosúdnu dohodu, ktorú neakceptoval a naďalej od žalobkyne žiadal ďalšie plnenie z poslednej zmluvy. O tomto svedčia jeho listy zo dňa 02.05.2017 a zo dňa 31.05.2017 ako reakcia na mailovú komunikáciu a návrh na mimosúdnu dohodu, ktorú im zaslala žalobkyňa. V uvedených listoch, ktoré sú súčasťou súdneho spisu sa sám žalovaný usvedčil, že sa chcel úmyselne obohatiť na úkor žalobkyne.“ Konanie žalovaného, teda podľa žalobkyne, vykazuje známky úmyslu, a preto aj posúdenie rozhodnutia okresného súdu, by sa malo uberať smerom k úmyselnému konaniu žalovaného a mala by byť aplikovaná 10 ročná premlčacia doba. Ak žalovaný vo svojom vyjadrení na žalobu poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/67/2011, tak žalobkyňa poukázala na to, že predmetné rozhodnutie bolo vydané v skutkovo a právne odlišnej veci, líšiac sa od predmetu sporu žalobkyne nielen z hľadiska podstaty účelu konania, ale aj procesného postavenia strán v spore. „Predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sa týka súdneho sporu, kde žalobca poukázal na účet žalovanej finančné prostriedky bez právneho dôvodu a bez uzatvorenia akejkoľvek zmluvy. V tomto prípade Najvyšší súd správne rozhodol, že subjektívna premlčacia lehota začala plynúť prevodom finančných prostriedkov z účtu žalobcu na účet žalovanej, pretože žalobca mal nepochybne vedomosť, že žalovaná nemá na tieto finančné prostriedky nárok. Okrem toho žalobu podal až po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty.“ Žalovaný vo svojom vyjadrení len účelovo vytrhol z kontextu citáciu z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/67/2011, ktoré mu vyhovovalo a súd prvej inštancie sa s týmto tvrdením stotožnil, pravdepodobne bez toho, aby si toto rozhodnutie prečítal. Ak by sa okresný súd s rozhodnutím najvyššieho súdu zaoberal, zistil by, že ide o úplne odlišnú záležitosť, ktorá je v tomto prípade neaplikovateľná. V tomto spore sa však jedná o úplne odlišný prípad a nemožno sa stotožniť s tým, že žalobkyňa už pri platení nad rámec istiny mala vedomosť, že dochádza k bezdôvodnému obohateniu, pretože toto považoval za plnenie zo zmlúv, ktoré uzatvorila s právnym predchodcom žalovaného. Z tohto dôvodu nemôže okresný súd vyvodzovať závery, že žalobkyňa mala vedomosť, že sa žalovaný bezdôvodne obohacuje. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu z bodu 30 na strane 11 vyplýva, že: „Pre vydanie bezdôvodného obohatenia zákon v ustanovení § 107 ods. 1 stanovuje subjektívnu premlčaciu lehotu dva roky, ktorá začne plynúť od okamihu, keď sa oprávnený dozvedel, že k bezdôvodnému obohateniu došlo a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. K tejto vedomosti žalobkyne došlo, ako sa sama vyjadrila na pojednávaní, na prelome mesiacov február a marec 2017 potom, ako bola uzavretá posledná zmluva o pôžičke 19.12.2016. Teda informáciu o tom, že sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil získala žalobkyňa najskôr vo februári 2017, dovtedy považovala zmluvu za platnú a na základe nej plnila. Od februára 2017 teda začala plynúť premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia a keďže žaloba bola podaná 8.12.2017, tak bola podaná včas, pred uplynutím premlčacej lehoty, ako subjektívnej, tak aj objektívnej stanovenej v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, potom žalobkyňa prislúchal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia dva roky spätne od podania žaloby, teda od 8.12.2015. Všetky nároky zo zmlúv pred týmto dátumom sú premlčané a námietku premlčania účinne vzniesol žalovaný.“ Okresný „súd na jednej strane priznal, že neuplynula ani jedna z premlčacích lehôt, ale na druhej strane sa stotožnil z názorom žalovaného, že vlastne 3-aj ročná premlčacia lehota neexistuje. V danom prípade podľa súdu a žalovaného inštitút premlčania v trojročnej dobe neexistuje. Takéto tvrdenia a právne závery sú neakceptovateľné, pretože by inštitút premlčania v trojročnej lehote zanikol.“ Žiadala, aby odvolací súd, pri svojom rozhodovaní na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/67/2011 zo dňa 01.05.2013 neprihliadal a taktiež neprihliadal na rozhodnutia iných súdov, na ktoré žalovaný poukázal, „nakoľko tieto sa tiež priklonili z nepochopiteľných dôvodov k rozsudku spomenutého Najvyššieho súdu. (porov. UZNESENIE ÚSTAVNÉHO SÚDU SR: IV. ÚS 371/2018-43 Judikatúra krajských súdov nie je v Slovenskej republike záväzným prameňom práva. Žiadny právny predpis explicitne neukladá všeobecnému súdu povinnosť byť viazaný akýmkoľvek

rozhodnutím Najvyššieho súdu SR vydaným v inej veci a toľž nie rozhodnutím krajského súdu). Žalobkyňa sa pridržiavala svojho odvolania a svojich vyjadrení a žiadala napadnutý rozsudok zrušiť.

15. K doručenému vyjadreniu žalobkyne sa žalovaný písomne k momentu rozhodovania odvolacieho súdu nevyjadril.

16. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) postupom v medziach podľa § 379, 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania s odkazom na § 385 ods. 1 CSP a contrario a verejným vyhlásením rozsudku za splnenia podmienok podľa § 219 ods. 1, 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II., ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá a vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP a odvolanie žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. odmietol podľa § 386 písm. b) CSP.

17. Podľa § 386 písm. b) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

18. Z obsahu podaného odvolania (č.l. 224 a nasl. spisu) je zrejmé, že žalobkyňa ho podala proti celému rozsudku súdu prvej inštancie, teda voči všetkým jeho výrokom I. až III. Výslovne to vyplýva z odôvodnenia odvolania, v ktorej žalobkyňa uvádza: „Žalobkyňa podáva odvolanie proti Rozsudku č. 17Cb/187/2017-216 v celom rozsahu“. Výrokom I. však bolo žalobe čiastočne vyhovené, preto v tejto časti napadnutý rozsudok nevyznel v neprospech žalobkyne. V tejto časti okresný súd rozhodol tak, že výrokom „I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 290,18 Eur spolu s 5,05% úrokom z omeškania ročne zo sumy 28,24 Eur od 8.12.2015 do 3.1.2017, 5,05% úrokom z omeškania ročne zo sumy 28,24 Eur od 23.12.2015 do 3.1.2017, 5,05% úrokom z omeškania ročne zo sumy 28,24 Eur od 8.1.2016 do 3.1.2017, 5,05% úrokom z omeškania ročne zo sumy 28,24 Eur od 22.1.2016 do 3.1.2017, 5,05% úrokom z omeškania ročne zo sumy 28,24 Eur od 8.2.2016 do 3.1.2017, 5,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 28,24 Eur od 22.2.2016 do 3.1.2017, 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 28,24 Eur od 3.6.2016 do 3.1.2017, 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 16,16 Eur od 20.6.2016 do 3.1.2017, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 12,08 Eur od 20.6.2016 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 28,24 Eur od 4.7.2016 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 28,24 Eur od 18.7.2016 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 28,24 Eur od 2.8.2016 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 66,74 Eur od 30.8.2016 do zaplattenia, 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 28,24 Eur od 12.9.2016 do zaplattenia, 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 20,24 Eur od 30.10.2016 do zaplattenia, 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 20,24 Eur od 18.10.2016 do zaplattenia, 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 20,24 Eur od 18.11.2016 do zaplattenia, 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 20,24 Eur od 2.12.2016 do zaplattenia, 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 20,24 Eur od 15.12.2016 do zaplattenia“ (ďalej už aj len „výrok I.“), teda žalobkyňa nebola osobou oprávnenou na podanie odvolania proti tomuto výroku I. prvoinštančného rozsudku a odvolací súd v tejto časti odvolanie musel odmietnuť podľa § 386 písm. b) CSP vo väzbe na § 359 CSP, podľa ktorého odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. V tomto smere odvolací súd podporne a primerane poukazuje na judikát R č. 40/1993, podľa ktorého: „Právo na podanie dovolania proti rozhodnutiu súdu nemá ten účastník, ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý na svojich právach“. Tiež podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo 215/2010 z 9. novembra 2010, (ktoré je primerane aplikovateľné aj po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku od 1. júla 2016) „oprávnenie na podanie odvolania nemá účastník konania bez ďalšieho. Z povahy odvolania ako riadneho opravného prostriedku vyplýva, že odvolanie môže podať len ten účastník, ktorému nebolo rozhodnutím súdu prvého stupňa v celom rozsahu vyhovené, prípadne ktorému bola rozhodnutím spôsobená iná určitá ujma na jeho právach. Rozhodujúci je pritom výrok rozhodnutia súdu prvého stupňa, pretože existenciu novej ujmy možno hodnotiť len z procesného hľadiska. Pri tomto hodnotení sa neprihliada na subjektívne presvedčenie účastníka konania, ale na objektívnu skutočnosť, že rozhodnutím súdu mu bola spôsobená určitá ujma, ktorú možno odstrániť zrušením alebo zmenou napadnutého rozhodnutia“. Uvedené kritériá zjavne nespĺňal I. výrok napadnutého rozsudku, ktorým bolo žalobe vyhovené, a to vo vzťahu k žalobkyni ako odvolateľke.

19. Odvolací súd sa ďalej zaoberal tou časťou odvolania žalobkyne, ktorá smerovala voči II. výroku napadnutého rozsudku. (Poznámka odvolacieho súdu - pokiaľ sa ďalej v dôvodoch uvádza „rozsudok“, má sa na mysli tá časť prvoinštančného rozhodnutia, ktorá sa týka II. výroku rozsudku a k týmto výrokom

sa viažucim dôvodom). Odvolacie dôvody žalobkyňa vymedzila v rovine procesnej, skutkovej a právneho posúdenia veci. V odvolaní výslovne poukázala na nižšie citované § 365 ods. 1 písm. d) a f) CSP.

20. Podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

21. Podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

22. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

23. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

24. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

25. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

26. Krajský súd uvádza, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola vyššie citovaná právna úprava. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalobkyňa vymedzila v odvolaní a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP), krajský súd nezistil opodstatnenosť podaného odvolania žalobkyne. Okresný súd vykonal v intenciách návrhov účastníkov dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové zistenia a rovnako správne vec právne posúdil. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti napadnutého meritórneho výroku II. rozsudku okresného súdu, ktorým žalobu zamietol a stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku okresným súdom k tomuto meritórnemu výroku II. napadnutého rozsudku, krajský súd za aplikácie § 387 ods. 1 CSP odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu v predmetnej časti. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP (do 30.06.2016 cez § 219 ods. 2 OSP) na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

27. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že okresný sa zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovaným, pričom s týmto hodnotením okresného súdu sa stotožnila len čiastočne, „nakoľko súd posúdil začatie subjektívnej premlčacej lehoty správne, ale aj napriek skutočnosti, že žalovaný namietal premlčanie iba jednej zmluvy a to nevie žalobkyňa akým činom jej priznal nárok iba z časti a to 2 roky späť od podania žaloby“. V súvislosti s touto argumentáciou žalobkyne sa odvolací súd oboznámil s námietkou premlčania vznesenou žalovaným, a to v podaní, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 24.01.2018 (č.l. 69 spisu). Pod bodom V. vyjadrenia žalovaného na čl. 72 rub spisu žalovaný uviedol, že „Pre úplnosť ešte chceme uviesť, že v prípade zmluvy o pôžičke zo dňa 3.10.2014, a nárokov na vydanie údajného žalobkyne požadovaného bezdôvodného obohatenia, ktoré malo podľa tvrdenia žalobkyne vzniknúť v súvislosti s nimi, by za predpokladu, že by tieto nároky hoci aj vznikli, čo však popierame, došlo k premlčaniu týchto nárokov. Vo vzťahu k nárokom uvedeným v predchádzajúcej vete teda vznášame námietku premlčania a to pre prípad, kedy by súd na argumentáciu žalovaného neprihliadol, avšak máme jednoznačne za to, že nárok, ktorý žalobca žiada priznať je neoprávnený, nedôvodný a neexistujúci, avšak ak by aj existoval, je už premlčaný. Aj z tohto dôvodu považujeme podanú žalobu za nedôvodnú“ (č.l. 72 rub spisu). Z uvedeného je teda zrejmé, podľa obsahu a rozsahu argumentácie žalovaného, že predmetná námietka premlčania sa obsahovo a rozsahom viazala

na celý nárok žalobcu, napriek uvedeniu v začiatku tohto odseku, kde je konkretizovaná zmluva o pôžičke z 3.10.2014, keď ďalšia časť tejto argumentácie je už potom viazaná na celý nárok uplatnený žalobou „ avšak máme jednoznačne za to, že nárok, ktorý žalobca žiada priznať je neoprávnený a neexistujúci, avšak ak by aj existoval je už premlčaný. Aj z tohto dôvodu považujeme podanú žalobu za nedôvodnú.“ Pri posúdení takto formulovanej námietky premlčania vyplývajúcej z podania žalovaného zo dňa 18.01.2018, potom i vo vzťahu k petitu uvedenému v tomto vyjadrení, ktorým žiadal žalovaný žalobu zamietnuť v celom rozsahu, nemožno potom dať za pravdu žalobkyni, že vznesená námietka premlčania sa mala vzťahovať len na zmluvu o pôžičke zo dňa 3.10.2014. To, že žalobkyni bol zrejmý rozsah vznesenej námietky premlčania žalovaného, teda že sa vzťahovala na celý nárok, vyplýva v konečnom dôsledku i z vyjadrenia žalobkyne zo dňa 18.2.2018 (č.l. 85 spisu), kde sa sama vyjadruje „K námietke premlčania V marci 2017 pred splatnosťou poslednej pôžičky zo dňa 19.12.2016“ (č.l. 87 rub spisu).

28. V odvolaní žalobkyňa namietala závery okresného súdu, pretože nevie „akým činom jej priznal nárok iba z časti a to 2 roky spätne od podania žaloby.“ Odvolací súd v tejto súvislosti opäť poukazuje na rozhodujúcu právnu úpravu, ktorú už citoval aj okresný súd v napadnutom rozhodnutí.

29. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, a kto sa na jeho úkor obohatil.

30. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

31. Odvolací súd uvádza, že sa stotožnil s okresným súdom, ktorý v bode 30 napadnutého rozsudku za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, považoval časové určenie žalobkyňou „na prelome mesiacov február a marec 2017“, teda kedy sa skutočne žalobkyňa dozvedela o tom, že na jej úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal; nie je pritom rozhodujúce, že oprávnená mala možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr. Akcentuje sa odvolacím súdom, teda vo vzťahu k odvolacej námietke žalobkyne, že čo sa týka práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, toto podlieha premlčaniu. Pri premlčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka), a objektívna (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne na sebe nezávisle a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná, a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku oprávneného, týkajúcu sa jeho vedomosti o bezdôvodnom obohatení a vedomosti o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Z odbornej literatúry vyplýva, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná), nielen predpokladaná vedomosť oprávneného (pozri Fekete, I.: Občiansky zákonník 1, veľký komentár Bratislava: Eurokódex 2011, str. 514). Konštantná judikatúra upriamuje pozornosť na to, že v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením z neplatného právneho úkonu, je pre začiatok plynutia premlčacej doby rozhodujúci subjektívny moment, keď oprávnený zistí také okolnosti, z ktorých možno vyvodíť, že právny úkon, z ktorého bolo plnené je neplatný. Z hľadiska premlčania nároku zo zodpovednosti za škodu vzniknutú v dôsledku neplatnosti právneho úkonu, sú rozhodujúcimi informáciami v zmysle uvedeného skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodíť, že právny úkon (zmluva) je neplatný a informácie o osobe, ktorej možno pripočítať zavinenie na spôsobení neplatnosti právneho úkonu (zmluvy). Práve preto (vychádzajúc z uvedených právnych názorov judikatúry i literatúry) možno upriamiť pozornosť žalobkyne na to, že ide o subjektívnu lehotu, ktorá ma takýto názov preto, že pri zvažovaní začiatku jej plynutia treba vždy počítať aj so subjektívnym faktorom, teda s možnosťami a konkrétnymi okolnosťami viažucimi sa na toho, kto si práva v tejto lehote uplatňuje tak, ako to vyplýva z uplatnených názorov. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp.zn. 5M Cdo 17/2009 z 23.11.2020 uviedol, že „V prvom odseku tohto ustanovenia je upravená tzv. subjektívna premlčacia doba, v odseku druhom premlčacia doba objektívna. Vzájomný vzťah týchto dvoch premlčacích dôb je taký, že ak skončí beh jednej z nich, a je vznesená námietka premlčania, právo sa premlčí a nemožno ho priznať. Premlčanie nevedie k zániku práva, bráni však jeho vymožitelnosti. Pre začiatok behu

dvojiročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu v konkrétnom prípade“. Ak teda žalobkyňa namietala v odvolaní, že okresný súd mal prihliadať na § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a že žaloba bola podaná včas, tak odvolací súd zvyrazňuje vyššie uvedené skutočnosti a závery okresného súdu, z ktorých vyplýva, že námietka premlčania vznesená žalovaným bola posúdená primárne cez úpravu § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom okresný súd mal za to, že bola čiastočne dôvodná tak ako uviedol, v bode 30 napadnutého rozsudku. Okresný súd nekonštatoval premlčanie časti nárokov žalobkyne z dôvodov v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ale z dôvodov § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Závery okresného súdu považoval odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené za vecne správne, a preto sa s nimi cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP stotožnil a v podrobnostiach odkazuje na napadnutý rozsudok okresného súdu.

32. V podanom odvolaní žalobkyňa poukazovala i na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/104/2016 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6NCdo/9/2012 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 30Cdo 2758/2006. Odvolací súd mal za to, že ide o kľúčovú argumentáciu žalobkyne, dôsledne sa s týmito rozhodnutiami oboznámil. Konštatuje odvolací súd, že východiská i právne závery, ktoré vyplývajú z týchto rozhodnutí (na ktoré žalobkyňa poukazovala) nie sú v rozpore s konštatovaniami a prijatými závermi okresného súdu v napadnutom rozhodnutí. Žalobkyňa v odvolaní uviedla ich citáciu, avšak bližšiu argumentáciu už neuviedla, preto nie je zrejmé, čo uvedenými rozhodnutiami sledovala, ak závery okresného súdu v napadnutom rozsudku nie sú rozporné so závermi vyplývajúcich z predmetných rozhodnutí.

33. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že vo vyjadrení zo dňa 8.4.2019, žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 371/2018-43 a žiadala, aby odvolací súd, pri svojom rozhodovaní na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/67/2011 zo dňa 01.05.2013 neprihliadal a taktiež neprihliadal na rozhodnutia iných súdov, na ktoré žalovaný poukázal, „nakoľko tieto sa tiež priklonili z nepochopiteľných dôvodov k rozsudku spomenutého Najvyššieho súdu. (porov. UZNESENIE ÚSTAVNÉHO SÚDU SR: IV. ÚS 371/2018-43 Judikatúra krajských súdov nie je v Slovenskej republike záväzným prameňom práva. Žiadny právny predpis explicitne neukladá všeobecnému súdu povinnosť byť viazaný akýmkoľvek rozhodnutím Najvyššieho súdu SR vydaným v inej veci a toľž nie rozhodnutím krajského súdu.)“ Neuniklo pozornosti odvolacieho súdu, že ak samotná žalobkyňa v konaní, ale i priamo v odvolaní uvádzala citácie a poukazy na rozhodnutia súdov rôznych stupňov, tak neposkytla argumentáciu prečo, bez ďalšieho, toto právo upierala žalovanému.

34. Je potrebné uviesť, že pod dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo/52/2010 z 24. júna 2010). Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu v konaní. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Samotná skutočnosť, či účastník konania vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkmi v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Cdo 81/2010 z 31. mája 2010). Bolo potom na žalobkyňu, aby dôkazné bremeno v rovine ňou uplatneného nároku uniesla, ak mala v súvislosti s touto povinnosťou len čiastočný úspech, nemožno jej neúspech pričítať na ťarchu okresného súdu.

35. Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne správne aj s poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého ... „dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.“. Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov.

36. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. K námietke odvolateľky o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 M Cdo 4/2009). Takú vadu napadnutého rozhodnutia v posudzovanej veci odvolací súd nezistil a konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu sa opiera o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádza zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci.

37. Krajský súd vzhľadom k rozsahu odvolania žalobkyne poukazuje na § 379, § 380 ods. 1 CSP, keď základom pre konanie a rozhodovanie krajského súdu sú odvolacie dôvody žalobkyne v tejto veci vyjadrené v ňou podanom odvolaní. Pokiaľ žalobkyňa nevykvalifikovala iné odvolacie dôvody než tie, ktoré boli obsiahnuté v ňou podanom odvolaní, tak následne potom ani krajský súd v rámci svojho konania a rozhodovania nemohol posudzovať rozsudok okresného súdu a v ňom obsiahnuté závery, ak sa tieto nestali predmetom odvolania žalobkyne. Inými slovami, ak žalobkyňa v odvolaní nerozporovala iné skutočnosti, závery prijaté okresným súdom, tak potom ani krajský súd nemal daný zákonný priestor k tomu, aby pri absencii takýchto odvolacích dôvodov žalobkyne podrobil posudzovaniu odvolaním nenapadnuté závery okresného súdu. Ak nie je odvolateľkou vyjadrený odvolací dôvod, potom ani krajský súd nemá daný zákonný podklad, aby vyjadril závery k rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Vždy je to tá strana sporu, ktorá podáva odvolanie, ktorá odvolacími dôvodmi vymedzuje, čo v záveroch prijatého napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie rozporuje a len to sa môže stať predmetom zhodnocovania zo strany odvolacieho súdu. Ak sú súdom prvej inštancie prijaté závery, ktoré v podanom odvolaní odvolateľka nerozporuje, tak zákonite tieto bez ďalšieho sa nemôžu stať ani predmetom vyhodnocovania odvolacím súdom, pretože k tomu, ako uviedol krajský súd, už nie je zákonný priestor, ak v zmysle § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd odvolacími dôvodmi viazaný a súčasne sa nejedná o žiadnu z právnych situácií vyjadrených pod písm. a), b), c) § 379 CSP.

38. Záverom a zhrňujúc odvolací súd uvádza, že preskúmaním veci nezistil odvolateľkou namietané nesprávne skutkové zistenia a ani existenciu iných väd konania. Nezistil odvolací súd ani nesprávne právne posúdenie veci, ktoré by viedlo k vecne nesprávnemu rozhodnutiu v meritórnom druhom výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

39. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namietala i rozhodnutie okresného súdu v časti o nároku na náhradu trov konania, pričom uviedla, že popiera aj nárok na priznané trovy konania, ktoré jej okresný súd uložil na základe „údajného neúspechu“, tak odvolací súd sa týmto tvrdením žalobkyne nestotožnil, pretože napadnuté rozhodnutie okresného súdu považoval za vecne správne i v tejto časti a stotožnil sa s ním, z ktorého dôvodu, za stavu absencie ďalších dôvodov k tejto odvolacej argumentácii žalobkyne vyhodnotil ako nedôvodné, teda bez vplyvu na vecnú správnosť záverov okresného súdu v tejto rovine a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Len pre úplnosť odvolací súd poukazuje na to, že v sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t. j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane.

Oslobodenie od povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strane nie je možné. Ani v prípade, ak bolo neúspešnej strane priznané oslobodenie od súdnych poplatkov (ktoré sa vzťahuje len na jej prípadnú poplatkovú povinnosť), nezabavuje ju to povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strane. V rámci trov úspešnej strany môžu byť priznané aj súdne poplatky zaplatené úspešnou stranou, ktoré je jej povinná neúspešná strana nahradiť. Len v prípade, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať (§ 257 CSP). Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t. j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Ak strana nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci, t. j. každá strana (žalobca aj žalovaný) je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Vo všeobecnosti platí, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. júna 2011, sp. zn. 8 Sžo 215/2010). Ak mala teda strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov buď pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

40. V konečnom dôsledku teda z dôkaznej situácie v prvoinštančnom konaní, vo väzbe na závery tak okresného súdu, ako aj na vyššie uvedené závery krajského súdu, nebolo možné v odvolacom konaní rozhodnúť inak, ako rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku II. potvrdiť ako vecne správne rozhodnutie a tým potvrdiť ako vecne správny i (závislý) výrok III. rozsudku o náhrade trov konania (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

41. Krajský súd napokon považuje za potrebné primerane poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa záverov ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

42. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP, podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie, v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, preto mu bola priznaná plná náhrada odvolacích trov. Uvedenému rozhodnutiu korešponduje i zavinenie žalobkyne za odmietnutie odvolania v časti týkajúcej sa výroku I. napadnutého rozsudku, za aplikácie § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP.

43. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

44. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.